

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

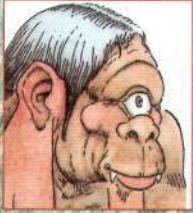
sayı: 96

Mart: 2006

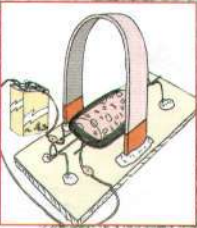
ISSN 1300-3291
9 771300 329160

Ayın Filmi:
Sihirli Dadi

Sindbad'ın
Üçüncü
Yolculuğu

Bilimoyun:
Pilli motor
yapıyoruz!

Sihirli Kaykay'ın
Çizgi-romanı
Fatih Erdoğan

"Korkak Gülten" in öyküsü
Gülten Dayıoğlu

Bilin
Bakalım
Hangi
Kitaptan?

Pembe
Masal
Ağacı
Melek
Güngör

mavibulut

KIRMIZIFARE

çocuklar için edebiyat ve sanat dergisi

Yaygın süreli yayın. Sayı: 96 Mart 2006

Kuruluşu: 1990

Sahibi:

Mavibulut Yayıncılık Tic. ve San. Ltd. Şti. adına Hüseyin Fatih Erdoğan

Yazı İşleri Müdürü:

Keriman Güldiken

İşletme Müdürü: Lütfü Kılınç

Editör: Dr. Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof .Dr. Meral Alpay, Aytül Akal, Ferit Avcı, Gülten Dayıoğlu, Mustafa Delioğlu,
Yıldırım Derya, Aysel Gürmen, Mustafa Ruhi Şirin, Mavisel Yener

Kapak: Fatih Erdoğan

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 4 YTL

Yıllık abonelik bedeli: 40 YTL

Baskı:

Graphis Dijital

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sitesi

2. Cad. No: 202A Bağcılar İstanbul

Tel: 0212-629 06 07

MAVİBULUT YAYINCILIK TİC. VE SAN. LTD.

Perpa B Blok Kat: 11 No: 1930

Okmeydanı İstanbul

Tel: 0212-320 21 30

Faks: 0212-320 21 33

www.kirmizifare.com

MERHABA.

*Biz çocuklar için öyküler, romanlar
yazan yazarların çocukluklarını çok
merak ettik. Bundan böyle çocuk
yazarlarımızın çocukluklarını
kendilerinden dinleyeceğiz.*

*Dengimizin eski yazarlarından Melek
Güngör yepyeni bir öyküsüyle yine
aramızda...*

*Bilim Oyun sayfasında
ise motor yapıyoruz..*

Gençekten...

Fatih Erdoğan

fatiherdogan@mac.com

BİLİN BAKALIM HANGİ KİTAPTAN!

Yandaki
paragrafı
okuyun.

Bakalım hangi
Kitaptan alıntı
olduğunu
bilebilecek
misiniz?

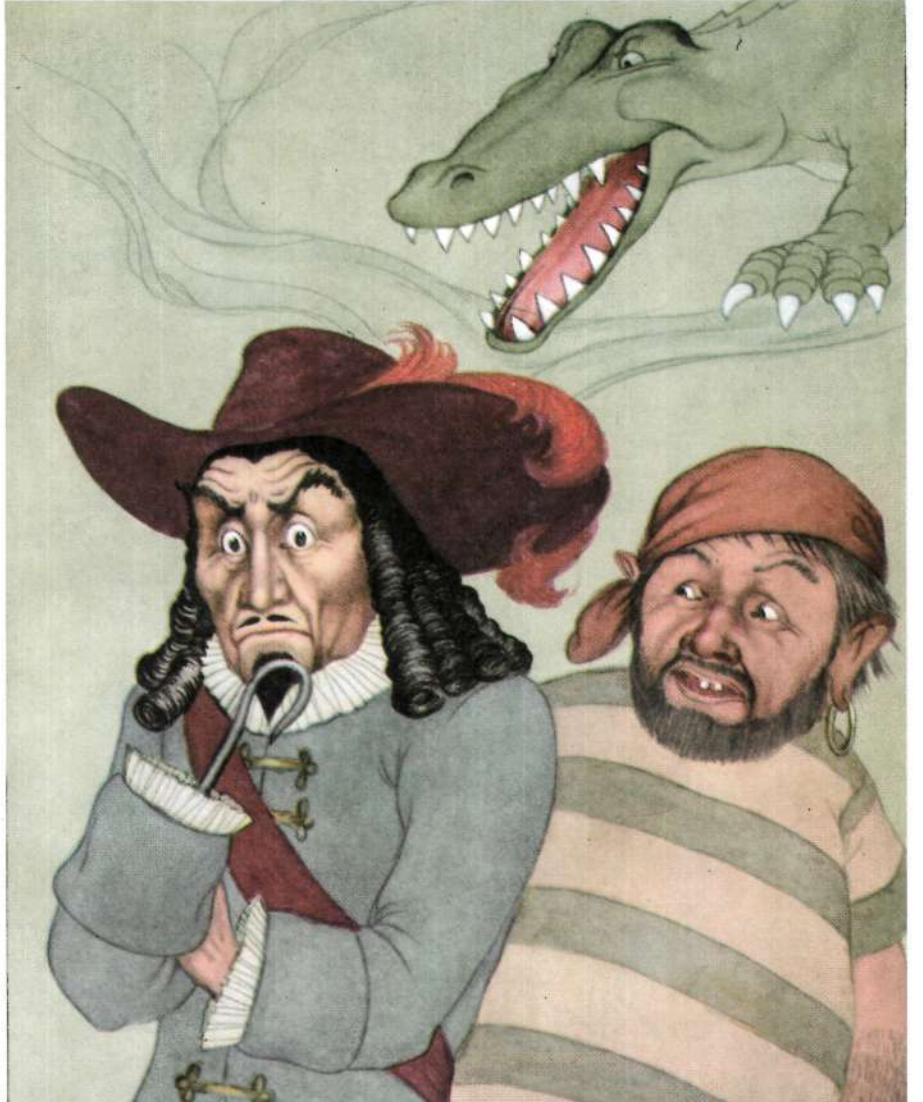
Belki resim size
yardımcı
olabilir.

Cevabı bize
yazın,
bilenleri
buradan
duyuralım.

Not: Adres ve
e-posta iç
Kapağımızda.

Hangi Kitaptan?..

"Bir kayak kayaya yaklaştı. Bu, korsanların kayığıydı. İçindeki üç kişiden ikisi Smea ile Starkey, üçüncüsüyse bir esirdi ve Pars Zambağı'nın ta kendisiydi. Elleri ve ayakları bağlı olan kız, başına ne geleceğini biliyordu. Kayanın üzerinde ölüme terk edilecekti. Onun soyundan gelen biri için bu ölüm, ateşte yanarak ya da işkence çekerek can vermekten daha korkunç bir sondu, çünkü kabilenin kitabında suyun içinde cennete giden bir yol olduğu yazmazdı. Yine de renk vermedi; o bir kızıl derili şefinin kızıydı ve şef kızı gibi ölmeliydi; bu yeterdi."

Kağıt Gemi

Bedri Rahmi Eyuboğlu
(1913-1975)

Kağıttan bir gemi yaptım küçücük
Ya beş öpücük stıgar içine.
Ya on öpücük
Kız kardeşim
On öpücük, batar bu gemi, dedi
Sen misin
On beş öpücük
Anam
Sakın denize, atma, dedi
Doğru havuza
Sen misin
Doğru denize
Ama ıslanmasıyla batması bir oldu.
Bir gemi daha yaparım ne çıkar
Hem bu Sefer öpücük yerine
Sunturlu birkaç küfür
Daha birkaç gemi yaparım
Çok şükür...

Korkak Gülden!

ÇOCUKLUĞUMDA pek yaramazdım. Kızlardan çok, erkek çocuklarla oynamayı severdim. Ağaçlara tırmanmak en büyük tutkumdu. Çelik çomak oynarken, az kalsın sağ gözümü yitiriyordum. Çokluk erkek arkadaşlarımla aşık oynardım. Bu oyunda bilye yerine, küçük baş hayvanların diz kapaklarından elde edilen, aşık kemikleri kullanılırdı. Eve paça alınınca sevinçten uçardım. Çünkü paçadan bir sürü aşık kemiği çıkardı. Sizler el taşı olarak kullanılacak olan aşığın çukur yerine kurşun akıtmayı nereden bileceksiniz! Kurşunlu aşık vurduğunu devirir. Bir sürü aşık kazandırır sahibine.

Ya, yakan top oyunları!.. Bu oyunu Oynarken ne çok bağırdık!

Çocukluğumun birkaç yılını geçirdiğim o köye, ara sıra uğruyorum. Sokaklarda yürürken bazen geçmişe yoğunlaşıyorum.

Oyunlar sırasında çıkardığımız o coşkulu bağrıışları duyar gibi oluyorum. On hatta on iki kişilik kümeler halinde oynadığımız saklambaçların tadı, hâlâ damağımda. Akşam ezanı okununca hepimiz evlerimize dağılmak zorundaydık. Ezan zamanı yaklaştıkça telaşımız artardı. Kışın alacakaranlığında bazen ebemiz. Ali 'yi Hasan diye sobeler, her birimiz saklandığımız yerlerden çıkar, var gücümüzle, ÇÖMLEK PATLADI! diye bağrıışmaya başladık.

Şimdilerde bu anılar belleğıimde dirildiğinde, acaba o günleri yaşayan ben miydim, diye kuşkuyla kapıldığım oluyor. Elli-altmış yıl içinde her şey öylesine değışti ki!...

Meslekdaşım Fatih Erdoğan, Kırmızıfare için benden çocukluğumla ilgili bir öykü isteyince bir an daldım gittim. Öyküden önce. geçmişe değgin, bölük pörçük ayrıntılar dirildi belleğıimde. Çelik çomak, aşık, yakan top ve saklambaç oyunlarını anımsadım. Bu arada çocukluğumda erik, elma, ceviz, dut badem vb ağaçlarıyla yaşadığım serüvenler canlandı gözlerimin önünde. Özellikle ceviz ağacının tepesinde yaşadığım korku!

Bahçemizde büyük bir ceviz ağacı vardı. Öteki meyve ağaçlarına tırmanmak pek zor olmazdı. Ama cevize çıkmanın zor olduğunu duymuştum. Bu nedenle hiç o ağaca tırmanmayı denememiştım. Bir akşamüstü, mahallenin çocuklarıyla saklambaç oynarken, aklıma badem ağacına çıkıp orada saklanmak geldi. Bu davranışım oyunun kurallarına uygun değildi. Ama bana ne!

Ebe herkesi sobeledi. Beni bulamayınca öfkelenmeye başladı. Arkadaşlar kümes tarafına bakmasını önerdiler. O kaleden uzaklaştınca, sincap gibi ağaçtan inip ebeyi sobeledim. Ebenin canı burnundaydı:

"Sayım suyum yok. Ağaca saklanılmaz. Sen ebe olacaksın," diye tutturdu.

Arkadaşlar ondan yana çıktılar. Ben mızıkçılık yapmaya başladım:

"Neden ebe olacaktım? Seni sobeledim. İkimiz sayışalım. Kim kazanırsa o çıkar kalan ebe olur," dedim

Arkadaşlar bu çözümü uygun buldular. Ama ebe, ki o mahallenin en güçlü, en iyi koşan çocuğuydu, adı sanırım Veysel'di, bu önerimi kabul etmedi:

"Ben sayışmak istemiyorum. Sen ebe olacaksın," diye tutturdu.

Benim de inadım inat. Birden aklıma başka bir çözüm geldi:

"Sayışmak istemiyorsan, yarış yapalım. Kaybeden de ebe olsun.» dedi.

"Ne tür bir yarış yapacağız?»

Ağaçlara çıkmakta pek deneyimli olduğumdan:

"Şu ceviz ağacının ilk dallarına kim çabuk ulaşabilirse o kazanır," dedim

Veli:

Bu iş çocuk oyuncağı dercesine şöyle bir gülümsedi:

"Tamam, önce ben, sonra sen."

"Olur," dedim.

Veli ağaca sarıldığında, hep bir ağızdan başladık. Biiir... iki... üç...

Ağacın gövdesi kalın, budak yerleri seyrek. Şişman bir çocuk olan Veysel, maymun gibi tüm bedeniyle gövdeye yumuldu. Kabuğun pürtüklerinden ve budak çukurlarından yararlanarak, yukarıya doğru tırmanma çabasına girişti.

İlk dallara ulaşabilmek için, aşağı yukarı altı yedi metre kadar böyle yol alması gerekiyordu. Ama, adamakıllı zorlandığı belliydi. Yüzü pancar kesilmişti. Arada bir elinin birini ağaçtan çekiyor, avucuna tükürerek yeniden gövdeye sarılıyordu. Onun bu zorlanışı beni ürkütmeye başlamıştı. Ama çaresiz, sözümde

duracaktım. İki yüze kadar saydığımızda Veysel ilk dallara ulaştı. Hemen dal kavşaklarının orta yerine oturdu. Yüzü kıpkırmızıydı. Hızlı hızlı soluyordu:

"Avuçlarım biber sürülmüş gibi yanıyor. Zor işmiş bu!" diye söylenerek avuçlarına üflemeye başladı.

Onun bu sözleri benim gücümü

daha da kırdı ama, pilavdan dönenin kaşığı kırılın, diyerek, yarışı sürdürecektim. Eğer çekilirsem, yaşam boyu benimle alay ederlerdi. Alnıma çalınacak bu leke ile mahallede nasıl yaşırdım. Gözden düşmek yerine, ağaçtan düşmeyi yeğlerdim.

On beş dakika kadar tepede dinlenen Veysel inişe geçti.

Aşağıya doğru sağılırken:

"İniş daha da zormuş.

Ellerim kanamaya başladı. Dizlerim titriyor. Dilerim olgun armut gibi aşağıya düşmem," dedi.

İçimdeki beliren korku giderek varlığını sarıyordu. Ama ölsem de sözümünden dönmeyecektim. Bu korkunun etkisiyle oradan çekip gideceğime:

"Haydi, sızlanıp durma! Çabuk in de ben işime bakayım!" diyerek meydan okumaya başladım. Sanırım bu sabırsızlık, oradan kaçıp gitme dürtüsüne yenilmemek içindi.

Tırmanışım doğrusu onur vericiydi. Hem çok zayıftım hem de kollarım

bacaklarım Veysel' inkinden uzundu. Bu yüzden tırmanmakta hızlıydım. Arkadaşlar hep bir ağızdan, yüz elli dediklerinde ben dallara ulaşmıştım. Dalların gövde bağlantıları arasında oluşan güvenli yere bir güzel oturdum. Ellerim, bacaklarım hatta yanaklarım payır payır yanıyor, dizlerim titriyordu. Ama gıkımı

çıkarmadım. Soluğumu yatıştırırken,

aşağıdakilere şöyle bir göz attım.

Hepsi de başlarını kaldırmış, ağızları yarı açık olarak bana bakıyorlardı.

On dakika kadar dinlendim.

Veysel:

"Haydi in aşağıya da saklambaç oyununu bitirelim.

İnişin de çıkışın gibi hızlı olursa hiç yüksünmeden ebeliği üstleneceğim. Ama benden geç inersen..."

"Tamam tamam, senden geç inersem ben ebe olacağım. Ancak biraz dinlenmeliyim. Tırmanışın ne denli zor olduğunu biliyorsun," dedim.

Veysel ve arkadaşlar beklemeye başladılar. Ne var ki, benim ineceğim yoktu. Ağaçlara keyifle tırmanıp da aşağıya inmeyi başaramayan kedi yavruları gibi orada kalakalmıştım. Açıkçası inmeyi gözüm yemiyordu. Kara kara düşünmeye başladım. Her şeyi göze alarak inişe geçsem, bohça gibi pat diye düşeceğime inanıyordum. Bu korku inanılmaz bir hızla varlığını kuşatıyordu. Böyle bir yarış önerdiğim için bin pişmandım. Ama bu halimi arkadaşlara belli etmemeye özen gösteriyor, biraz daha dinlenip ineceğim diyerek onları oyalamaya çabalıyordum.

Bu tutumumun bir nedeni vardı. Biraz sonra akşam ezanı okunacaktı. Arkadaşlar her zamanki alışkanlıkla evlerine koşacaklardı.

Arkadaşlar sabırsızlanmaya başladılar. Hep bir ağızdan:

"Haydi in, in, in!" diye bağırıyorlardı. Ben korkuyla kahramanlık arasında bocalarken, arada bir her şeyi göze alarak, inişe geçme kararına varıyordum. Ancak korku ağır bastığından bu kararı uygulayamıyordum. Veysel durumumu sezinledi. Damdan düşen halden anlar, demiş ya atalar. Besbelli ki o da tepedeyken, iniş

korkusuna kapılmıştı. Birden:

"Korkak Gülten! Korkak Gülten!" diye bağırmaya başladı.

Arkadaşlar hemen onun güdümüne girdiler:

"Korkak Gülten! Korkak kedi, Korkak tavuk!«

Utançtan yerin dibine girmek geldi. Ama ağacın tepesindeydim. Bir yere girme olanağım yoktu kuşkusuz. Kendimi savunmadan duramadım:

"Deli misiniz siz! Korkacak olsam, böyle bir yarış önerir miydim. Ben bu ağaca kaç kez çıktım biliyor musunuz? Ellerimin ve bacaklarımın acısının geçmesini bekliyorum. Birazdan ineceğim. Hem çıkışım gibi inişim de Veysel'den daha hızlı olacak.

Veysel:

"Elbette inişin benden hızlı olacak. Çünkü sen pat diye ağaçtan düşeceksin. Bizler de bir güleceğiz, bir güleceğiz!.."

Öfke, onur ve korkuyla kuşatılmış haldeyken, birden akşam ezanı okunmaya başladı. Çocuklar bir an susuştular. Sonra:

"Biz gidiyoruz. Veysel senin inmeni beklesin. İkiniz yarıştığınıza göre!..* diyerek bahçe kapısına doğru bir koşu tutturdular. Veysel:

"İnemeyeceksen söyle. Beni boşuna bekletme," diyordu. Annem bahçe kapısında belirdi. Veysel'i cevizin dibinde görünce:

"Veysel oğlum, anan seni arıyor. Börek yapmış. Sizin bahçedeyseniz, tezden eve gönder, dedi. Haydi, ev halkı tepsinin dibini bulmadan, evine koş," dedi.

Köyde gerçekten, akşam namazı kılınır kılınmaz, ailece yemeğe oturulurdu. Sonra babalar kahveye, anneler komşulara gece oturmasına giderlerdi. O zamanlar evlerde ne radyo var, ne televizyon ve hatta ne de kitap...

Veysel, annemden börek haberini alınca, beni ve yarışmayı gözden çıkardı:

"Canın isterse ağaçtan in, istemezse orada gecele, inatçı kız. Senin yüzünden çok sevdiğim böreği kaçıramam." diyerek fırladı gitti.

Annem, ağacın altına geldiğinde, şöyle bir durup çevreye bakındı. Sonra başını yukarı kaldırdı:

"Daha iki ay önce, ağaçtan düşüp dirseğini paraladın. Ne yaramaz kızsın sen! Kız çocuk demeye bin tanık gerek. Ben sana bir daha ağaca çıkmayacaksın demedim mi? Orda kal da kedi yavruları gibi

miyavla dur," diyerek eve girdi.

Annem bu denli öfkeli olduğuna göre, babamın bu duruma ne tür bir tepki göstereceğini düşününce tepeden tırnağa ürperdim. En azından üç gün ev hapsi verirdi. Acı sözlerle azarlanmak da cabası! Aslında annem de babam da haklıydı. İki ay önce. badem ağacının tepesindeyken, bastığım dal kırılmış, kendimi yerde bulmuştum. Ana babama verdiğim, bir daha ağaca çıkmama sözümü ancak iki ay tutabilmişim.

Annemin beni kaderimle baş başa bırakıp eve yöneldiğini görünce, ağlamaklı bir sesle:

"Anneeeee! diye inledim. Bu tek sözcük annemi yolundan döndürdü. Hızlı adımlarla bahçenin alt yanındaki fırın evine yöneldi.

Onun, omuzunda ceviz toplarken kullandığımız, tahta merdivenle geri dönmekte olduğunu görünce öyle bir sevindim ki!...

Not: Annem sonradan anlatmıştı. Meğer o da çocukluğunda, benim gibi ağaçlara çıkmayı çok sevmiş. Ancak bir gün, bizimkine benzer bir ceviz ağacına çıkmış ve kesinlikle aşağıya inememiş.

Sihirli Dadı

Yönetmen: Kirk Jones
Oyuncular: Emma Thompson, Colin Firth, Kelly Macdonald, Celia Imrie, Imelda Staunton, Thomas Sangster, Angela Lansbury, Eliza Bennett, Raphael Coleman, Jennifer Rae Daykin
Senaryo: Emma Thompson (Christianna Brand'ın "Nurse Matilda" adlı kitap serisinden)

Bay Brown'ın yedi çocuğu dünya tarihinin gelmiş geçmiş en yaramaz çocuklarıdır. Çocukların anneleri bir yıl önce ölmüştür. Babalarının üvey anne getireceğinden kuşkulanan çocukların davranışları gittikçe kötüleşmeye başlar. Bay Brown, yaramaz çocuklarının hakkından gelebilecek tek dadının McPhee adlı birisi olduğunu duymuştur ama onun kim olduğu ve nerede bulabileceği konusunda herhangi bir fikri yoktur. Ancak Dadı McPhee'nin sihirli sopası her şeyi değiştirir. Sonraki günlerde çocukların her yeni yaramazlığında dadının tepkisi her zaman aynı olur. Kendi eğitim tarzını şiddetle uygulamaktan zevk alır gibidir. Ancak ilginç bir durum vardır. Çocukların doğru olanı yapmayı öğrenmesine paralel olarak dadının dış görünümü değişmekte ve güzelleşmektedir. Çocuklar bu dadıya giderek daha çok bağlanırlar. Ancak Dadı McPhee'nin çocuklara söylediği, "Bana ihtiyacınızın kalmadığı ama beni istemeye başladığınız noktada gitmek zorundayım," şeklindeki sözü ne olacaktır? Dadının görevi bittiğine göre gitmek zorundadır. Peki ya çocuklar bırakmazsa?...

Hazırlayan: Keriman Güldiken

Sindbad'ın Üçüncü Yolculuğu

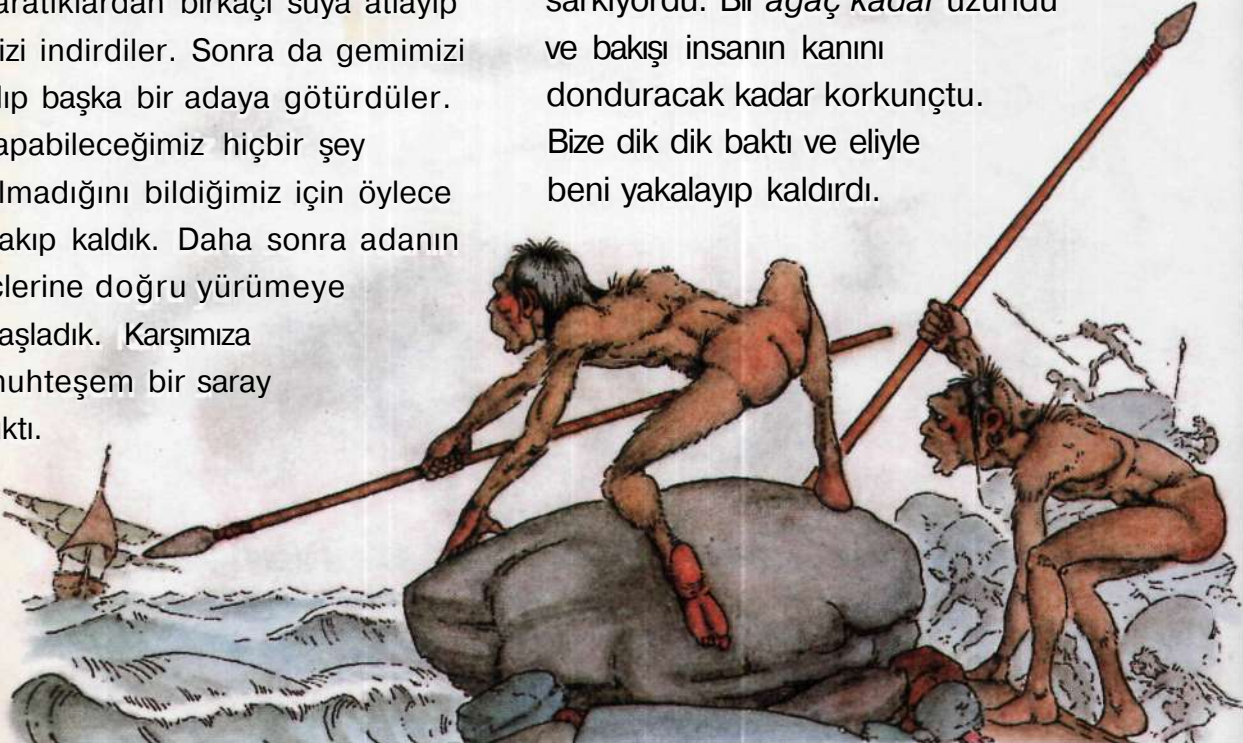

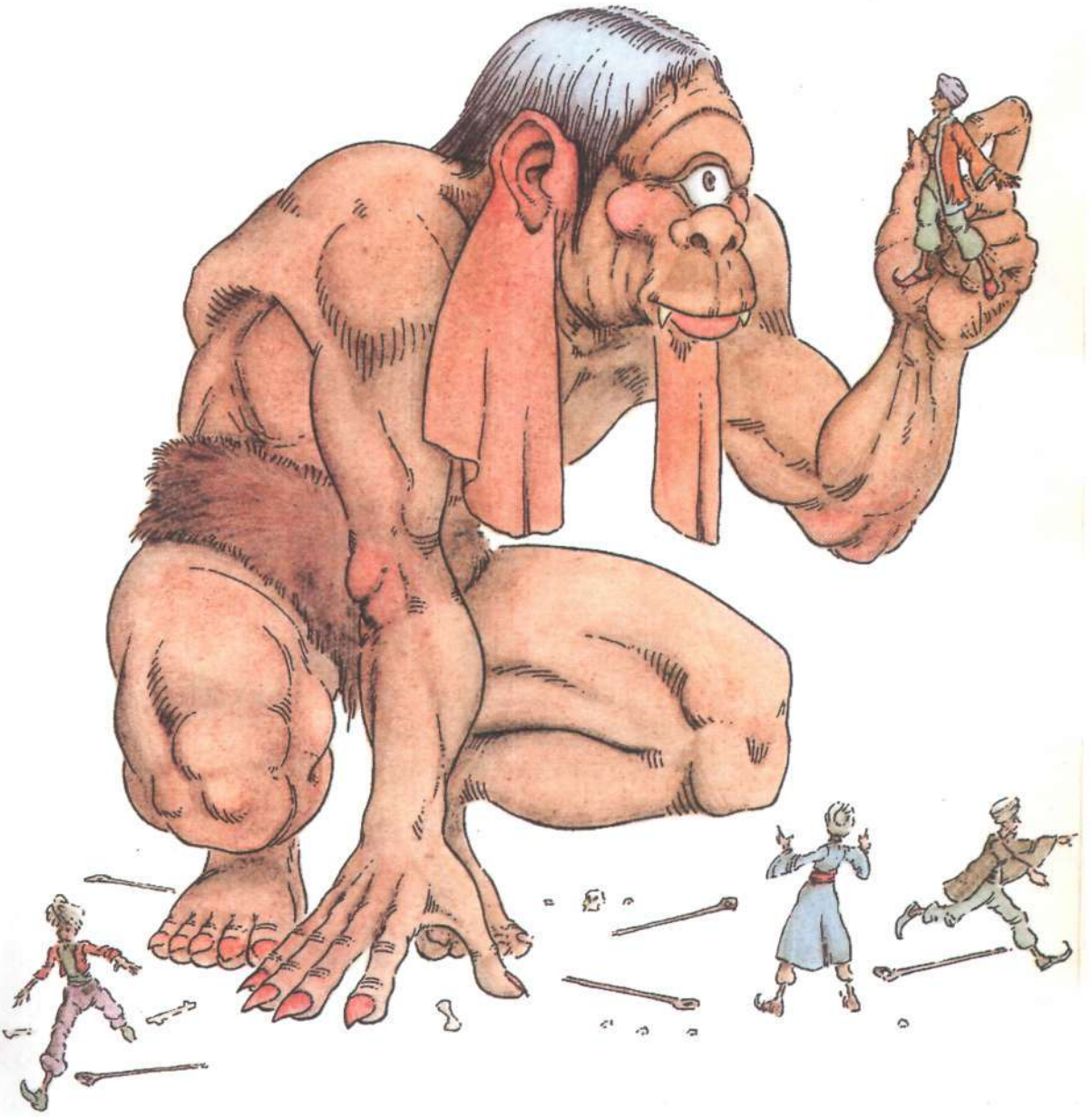
"ÜÇÜNCÜ yolculuğuma gelince..." diye söze başladı Sindbad ertesi gün. "Yine gemideydik ve müthiş bir fırtına çıkmıştı. Kaptanımız, bir adaya doğru sürüklendiğimizi haber verdi. Söylediğine göre bu adada boyu bir metreyi aşmayan kıllı tüylü bazı yaratıklar yaşıyordu. Çok vahşiydiler ve eğer karşılaşsak onları kızdırmamaya çok dikkat etmeliydik.

Gemimiz kıyıya yanaşırken bu yaratıklardan birkaçı suya atlayıp bizi indirdiler. Sonra da gemimizi alıp başka bir adaya götürdüler. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını bildiğimiz için öylece bakıp kaldık. Daha sonra adanın içlerine doğru yürümeye başladık. Karşımıza muhteşem bir saray çıktı.

Geniş bahçesinin kapısından girdik. İlk girdiğimiz oda insan kemikleriyle dopdoluydu. Yerlerde şişe geçirilmiş ve kızartılmış et parçaları vardı. Biz öylece şaşkın bakarken, içeri korkunç görünümlü bir dev girdi. Çirkin bir sesle bağıyordu.

Alnının tam ortasında tek bir gözü vardı. Ağzı ise tıpkı bir at ağzına benziyordu. Kulakları, fil kulakları gibi kafasının iki yanından sarkıyordu. Bir ağaç kadar uzundu ve bakışı insanın kanını donduracak kadar korkunçtu. Bize dik dik baktı ve eliyle beni yakalayıp kaldırdı.

Gözünün yakınına getirip evirdi çevirdi, ama beni pek besili bulmamış olacak ki, eh pek şişman sayılmam yani, bıraktı. Sonra kaptanı yakaladı. Kaptan hepimizden şişmandı. Onu güzelce kızartıp yedi.

Sonra yatıp uyudu ve ertesi güne kadar bir daha bize ilişmedi. Ertesi gün, tayfadan birini daha seçip yedi. Üçüncü gün bir başkasını. Sonunda

onu öldürüp kaçırmaktan başka çaremiz olmadığını anladık. On kişiydik. Her birimiz eline bir şiş aldı ve ateşte iyice kızdırdı. Sonra da aynı anda hareket ederek devin tek gözüne sapladık.

Dev, acıyla yerinde tepinirken bir yandan da bizi yakalamaya çalışıyordu. Ama başaramadı; kendimizi sahile attık. Sallarımıza bile binemedi ardımıza devin yanısıra iki yaratık daha düştü. Peşimizsıra bir *süre* yüzdüler, arkamızdan *kayalar* fırlattılar. Hatta benimkinin dışındaki tüm salları batırdılar.

Sonunda kalanlarımız kurtulmayı başardı. Birkaç saat dalgalarla sürüklendikten sonra yine kendimizi bir adada bulduk. Nefis meyve ağaçlarının bulunduğu bir adaydı bu.

Bitkinlikten sahile uzanıp uyumaya başladık. Ama az sonra tüyler ürperten bir tıslama sesiyle yerimizden sıçradık. Korkunç

büyükte bir yılan, delici bakışlarını bize dikmişti. Ne olup bittiğini anlamamıza bile fırsat olmaksızın birimizi yakalayıp yuttu ve yuvasına gitti. Hemen ne kadar çalı çırpı bulduysam, bir araya topladım. Geniş bir halka şeklinde yerleştirdim ve gece olunca yaktım. Yılan bu ateş çemberinin içine girmeye korktuğu için güvendedim.

Sabah uyandığımda kendimi berbat hissediyordum. Hatta denize atlayıp kendimi *sulara* gömmeye *karar* verdim ve sahile indim. Uzaktan bir geminin geçmekte olduğunu sevinçle gördüm. Başımdaki türbanı çözüp salladım,

çığlıklar attım. Sonunda kaptan beni fark edip bir filika gönderdi.

Şans bir kez daha yüzüme gülmüştü. Bu, ikinci yolculuğum sırasında beni bırakıp giden gemiydi. Benim kim olduğumu hatırlayınca kendini bağışlatmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu, aslında belki de benimle yeniden karşılaşmasının rastlantı olmadığını söyledi.

Mallarımı gemide saklamıştı ve hepsini bana geri vermeye hazırdı. Limana ulaştığımızda tümünü uygun fiyata sattım ve ceplerim para dolu olarak Bosra'ya döndüm.

Bosra'dan sonra Bağdat'a gidip kendime geniş bahçeli yeni bir ev aldım. Her zaman olduğu gibi

kentteki yoksullara para dağıttım ve bir süreliğine kendimi sakin bir hayatın kollarına bıraktım. Ama buna uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Yine denizlere açılıp dördüncü yolculuğuma çıkma zamanınım geldiğini düşünmeye başladım. Bu yolculuğumda da başıma gelmeyen kalmadı."

Hindbad o akşam evine çok mutlu gitti. Artık yoksul değildi çünkü. Elinde, zengin arkadaşının ona verdiği bir kese altın daha vardı.

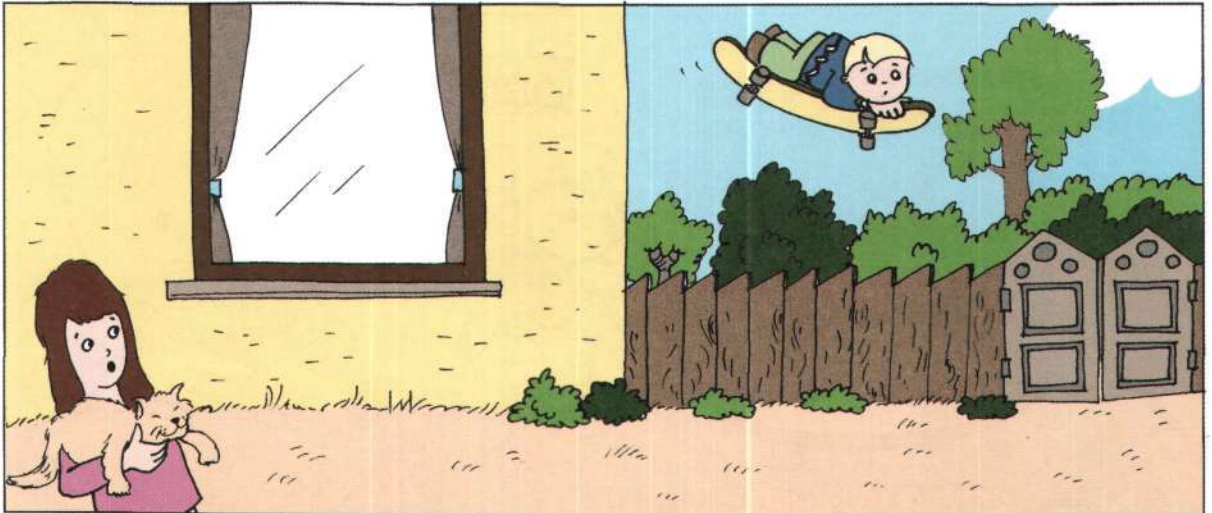

Fatih Erdoğan

ÖZET: PARKTA BULDUKLARI KAYKAY ARKADAŞLARINI BİRER BİRER ÜSTÜNDEN ATARKEN BÜLENT İÇİN DURUM BİRAZ FARKLI GELİŞMEKTEDİR.

BÜLENT ŞAŞKINLIĞINI ATIP KAYKAYIN YÖNÜNÜ EVE DOĞRU ÇEVİRDİ...

ŞÖYLE...

YAVAŞÇA...

HOP...

AMA?..

AMA?..

BU KAYKAY
TUHAF...

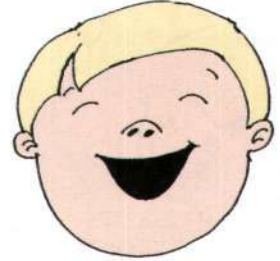
KİM AÇIKLAYABİLİR Kİ BULENTE BUNLARI?

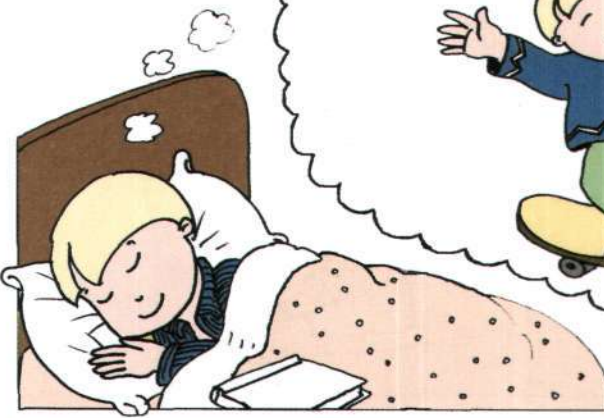
BÜLENT OKUDUĞU
KİTAPLARDAKİ
OLAĞANDIŞI ŞEYLERİ
DÜŞÜNDÜ...

HEP SİHİRLİ BİR ŞEYE
SAHİP OLMAK İSTERDİ.
İŞTE O AN GELMİŞTİ..

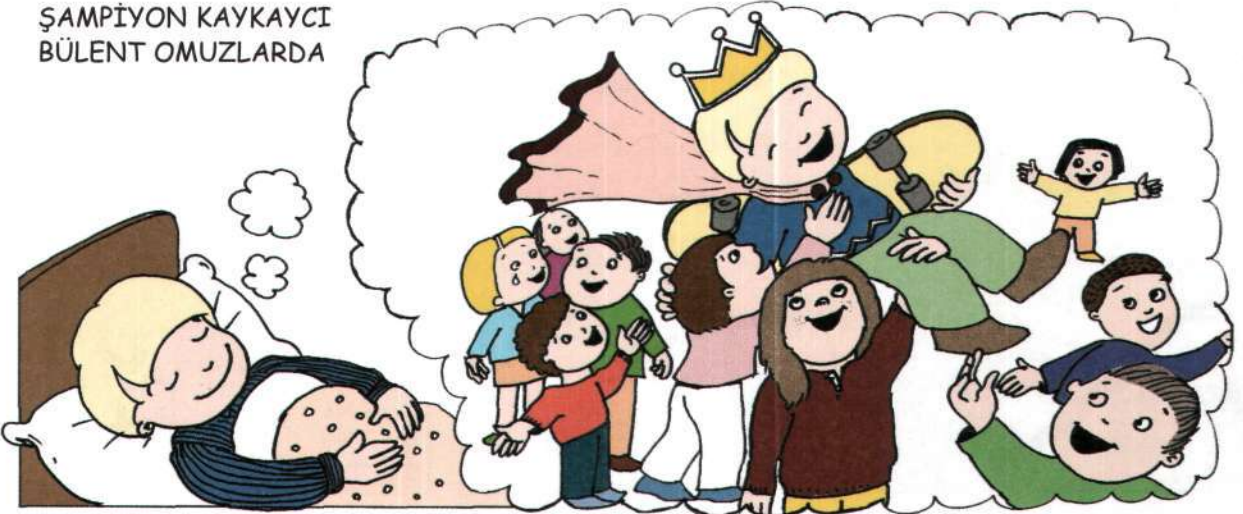

NELER YAPABİLİRDİ BÖYLE
BİR GÜÇLE...

ÜNLÜ
KAYKAYCININ
GÖSTERİSİ

ŞAMPİYON KAYKAYCI
BÜLENT OMUZZARDA

ÜNLÜ KAYKAYCI
BÜLENT...
AZ SONRA...

BÖYLE BİR KAYKAY
OKULA GÖTÜRÜLMİZ
Mİ YANİ?

HEEEY! NE HOŞ
BİR KAYKAYIN VAR!

BÜLENT'İ MUTLU
EDİYORDU BÜTÜN
BUNLAR...

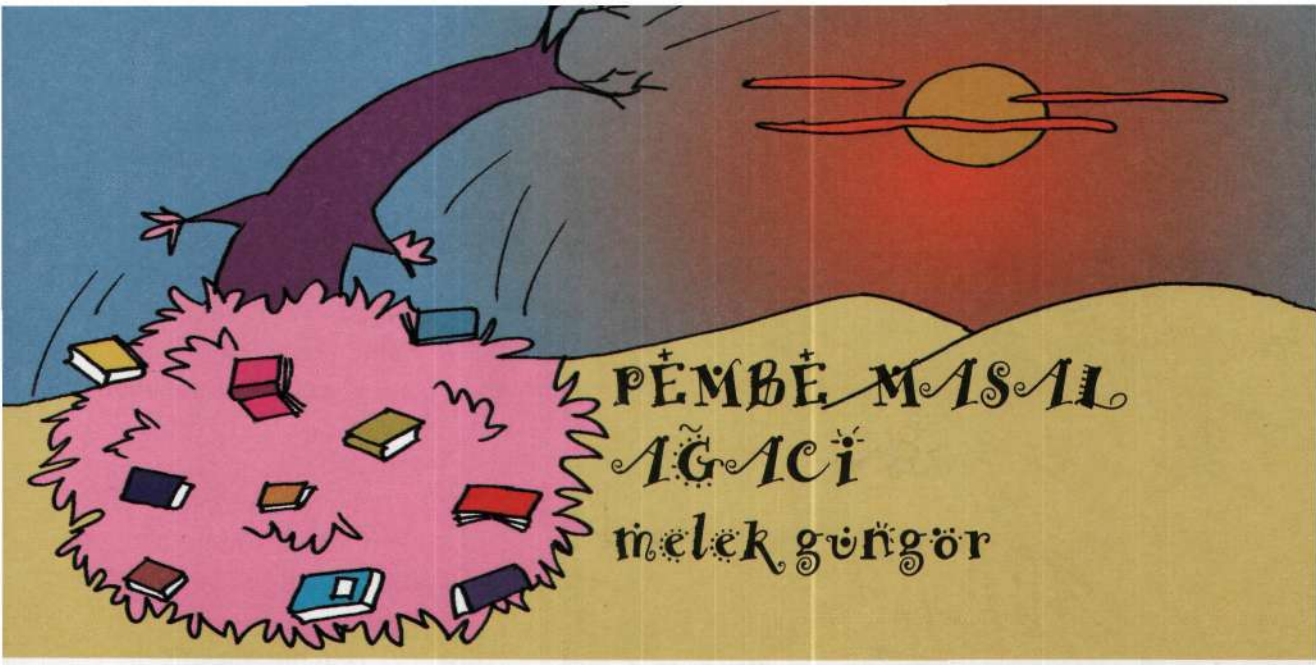
AMA ASIL İLGİSİNİ
ÇEKMEYİ İSTEDİĞİ KİŞİ
FARK ETMEMİŞTİ ONU.

ÖNDE OTURUYORDU...

DEVAMI
GELECEK
SAYIDA.

UÇSUZ bucaksız uzayın derinliklerindeki bir yerde bir masal gezegeni bulunmaktaydı. Bu gezegenin kraliçesi, dünyamızda artık masalların pek dinlenmediğini duyduğundan beri çok üzülüyordu. Buna bir  are bulmak için i e koyuldu ve o güne kadar yeti tirmi  olduğu en güzel pembe masal ağaçlarından birini se ti. Sonra da bunu, uzay r zg rları eşliğinde dünyaya gönderdi.

Henüz küçük bir fıdan olan güzel ağaç, yaptığı çok uzun yolculuklar sonunda dünyamıza ulaştı. Biraz dola tıktan sonra da, çocukların çok kalabalık olduğu bir yetimhanenin yanındaki tepecikte tutunmaya karar verdi. Hemen i e koyuldu ve kraliçesinin kendisine verdiği görev gereği büyümeye ba ladı. Bahar gelince de kocaman pembe çiçekler açmakta

gecikmedi. Bu arada insanlara öğreteceği masalları her bir çiçeğinin yaprakları arasına saklamaktaydı.

Oysa dünya sakinleri, yaprak yerine kocaman pembe çiçekleri olan bu ağacın hiç farkına varmamı lardı. Çünkü dünyalıların varsıl olanlarının tek derdi sahip olduklarından daha güzel evlere, arabalara ve uygar yaşamın gerektirdiği diğer tüm araçlara sahip olmaktı. İstedikleri her şeyi avuçlarında görmek istiyorlardı. Varsıl olmayanların amacı ise ellerinden gelen her şeyi yapıp para edinmektir. Bunu ba ardıklarında varsıl olanların sahip olduğu her şeye kavu acaklarını d   yorlardı. Bu yüzden doğa ile ilgilenmek akıllarına gelecek en son şeydi. Ya anmakta olunan evler, daha uygar olduğu d   n ld ğ nden, metal ve cam yığından olu mu  kocaman

Bir gün, çok zengin bir adam oğluyla birlikte yetimhaneyi ziyarette geldi. Bu adam yetimhaneye çok büyük bir para yardımıyla bulunmuştu. Görkemli arabaları büyük binanın önünde park ettiğinde küçük delikanlı babasına eski bir yapı olan yetimhaneyi hiç beğenmediğini söylemekte gecikmedi.

"Ben burada şoförle

kalacağım, bu korkunç binaya girmek istemiyorum" dedi ona. Oysa babasının amacı ona yetimhanedeki fakir ve kimsesiz çocukları göstermekti. Böylece onun ne kadar ayrıcalıklı bir çocuk olduğunu anlamasını istiyordu. Ama oğluna gelmesi için ne kadar ısrar ederse etsin onu kararından vazgeçiremedi. Çünkü çocuk için kolundaki ekranlı mini bilgisayarla arkadaşlarına mesaj çekmek çok daha önemliydi. Baba, oğluna gösteriş yapamadığına üzgün, yetimhaneye tek başına gitmek zorunda kaldı. Küçük oğlan da babasının arkasından arabadan çıkıp, bir taraftan da kol bilgisayarlarıyla oynayarak etrafta dolaşmaya gitti. Yürürken yolu, yıllardır masallarını anlatmak için bekleyip duran pembe masal ağacının olduğu tepeciğe düştü. Ağaç, bu şık delikanlıyı gördüğüne çok sevinmişti. Hemen tüm çiçekleriyle güzel kokular saçarak

gökdelenlerdi. Tüm nehirlerden çamur akıyordu. Çünkü insanlar, araç üreten fabrika atıklarını buralara boşaltmaktaydılar. Onlara bu çok doğru geliyor ve bunun, uygar yaşamın bir gereği olduğunu sanıyorlardı. Denizler iyice kirlenmişti. Doğada artık fazla çiçek kalmadığından evleri ve sokakları plastik çiçekler süslemekteydi. İnsanlar dünyanın eski halini tamamen unutmuştu. Bu nedenle güzel pembe masal ağacı hiç kimseye çekici gelmiyordu.

Ama ağaç yine de sabırla beklemeye karar verdi. Günün birinde fark edileceğini ve masallarını insanlara dinletebileceğini umuyordu. Aradan uzun yıllar geçti. Pembe masal ağacı her geçen gün daha güzelleşiyordu. Ama çiçeklerinin her biri ayrı bir masal fısıldamasına rağmen onları duyan kimse yoktu.

masallarını anlatmaya başladı. Küçük varsıl çocuk, kolundaki mini bilgisayarın marifetleri ile o kadar ilgiliydi ki bu masalları duymuyordu bile. Ama bir ara pembe masal ağacının çiçeklerinden birine çok yaklaşmış bulundu. Bunun üzerine çiçek, sonuna kadar açıldı ve masalını yüksek sesle anlatmaya koyulmakta gecikmedi; bir zamanlar bir ülkede çok güzel sesli bir kuş yaşarmış. Tüm ezgileri kolaylıkla taklit eder, herkesi mutlu kılarmış..."

"Bu da ne?" diye kızgınlıkla söylendi çocuk. "Bu çiçek konuşuyor! Ne kadar saçma! Güzel sesli kuşmuş, pöh! Arkadaşımın sesli mesajını kaçırdım onun yüzünden!" diyerek haykırdı ve çiçeği kopardığı gibi yere atıp oradan uzaklaştı.

Pembe masal ağacı büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Ama kendisini dinleyecek insanlar bulunabileceğinden gene de ümitliydi.

Yine böyle, masallarını dinleyecek birilerini beklediği bir gün, çok yaşlı bir kadının yolu bu tepeye düştü. Kadının gözleri pek iyi görmüyor, kulakları da fazla işitmiyordu. Yakınlarda bulunan huzur evinden kaçmıştı. Orada kalmaktan sıkılmış, hâlâ küçük bir çocuk olduğunu düşündüğü torununu alıp onunla birlikte yaşamak istemekteydi. Ama

torununun bu yetimhanede kırk yıl önce kaldığını ve artık çocuk olmadığını düşünemeyecek kadar yaşlıydı.

Yetimhanenin işi başından aşkın müdürü doğal olarak onu dinlemek bile istememişti. Kafası oldukça karışık olan yaşlı kadın da belki torunuma rastlarım diyerek yetimhanenin civarını dolaşmaya gitmiş ve bu tepeye gelmişti.

Masal ağacı onu görünce "İşte, yine bir insan," diye düşündü ve gene çiçeklerini açıp yavaş yavaş en güzel masallarını fısıldamaya koyuldu. Ama kadın, çok az işiten kulaklarıyla bunları duyamıyordu. Az gören gözleriyle de hayal meyal seçebildiği ağacın plastik bir çiçek olduğunu düşündü. Çünkü yaşadığı uzun yıllar süresince yeşil yapraklar yerine, kocaman çiçeklerle donanmış pembe gövdeli bir ağacı hiç

Aradan epey zaman geçti, pembe masal ağacıyla hâlâ kimse ilgilenmiyordu. Yetimhanenin kapılan sıkı sıkı kapalı duruyor, öteye beriye gidip gelen insanlar da o tepede olağanüstü güzellikte pembe bir ağaç olduğunu farketmiyorlardı. Çünkü hep aceleleri vardı, daha çok makine ve daha modern bir yaşama

22

görmemişti. "Her şey de plastikten oldu artık, nerede benim gençliğimdeki ağaçlar! Neyse ben yine küçük torunumu aramaya devam edeyim. Ama şimdi çok yoruldum şuraya kıvrılıp yatsam iyi olacak" dedi.

Pembe masal ağacı, çiçeklerinin anlatmakta olduğu masalları yaşlı kadının hiç duymadığını anlamıştı. Üzüntüyle sessizliğe gömüldü. Biraz sonra da huzur evinin arabası geldi ve kadını alıp götürdüler.

Pembe masal ağacı, "Acaba ben yanlış bir yerde mi kök saldım? Buraya çok az insan uğruyormuş meğer. Halbuki yetimhane çocuklarının bu tepeciğe sık sık geleceğini düşünmüştüm," dedi kederle.

sahip olmak için maden çıkarmalı, petrol bulmalı, kalan yeşil alanları yok edip arsa yapmalı ve yüksek binalar dikmeliydiler.

Pembe masal ağacı, "Bu gezegenin insanları ne kadar değişmiş. Düşlerinin tamamını mekanik bir dünya oluşturuyor. Her şeyin yapay ve makine ürünü olmasını amaç edinmişler. Masal kraliçesi dünyanın eskiden pek güzel bir yer olduğunu bana çok anlatmıştı. Ama burada müzikler bile bir garip. Çılgık atarak şarkı söylediklerini sanıyor, garip, ezgisiz sesler çıkaran elektronik aletlerle müzik yapıyorlar. Oysa kraliçemize göre bir zamanlar dünyalıların müzikleri o kadar beğenilirmiş ki, evrenin en uzak köşelerinde bile zevkle dinlenirmiş.

Acaba bunlar insan değil de robot mu? Yok canım, biyolojik canlılar oldukları belli," diye kendi kendine düşünüp durmaktaydı.

Pembe ağacın yine böyle karamsar günlerinden birinde yetimhanenin kapısı usulcacık açıldı. Üç yetişkin yetim kız, etrafı kolaçan ederek gizlice kapıdan çıktılar. Bir koşu koparıp pembe masal ağacının olduğu yere ulaşmaları gecikmedi. Masal ağacı dikkatle onları seyrediyordu.

"Müdür bizi burada bulur mu acaba?" diye sordu siyah saçlı olan kız.

"Buraya gelmek aklına bile gelmez. Baksanıza hiç yapı bulunmayan kel bir tepe burası," dedi kızıl saçlı olanı masal ağacını görmezden gelerek.

"Gene de dikkatli olmak gerek," diye ikaz etti onları sarışın kız.

Masal ağacı iyimserce; "Ben bir kişiye bile razıyken şimdi üçü birden geldi. Bu kızlar beni dinlerler mutlaka. Gecikmeden onlara en güzel masallarımı anlatmalıyım," diyerek yine çiçeklerinin hepsini açtı ve masallarına başladı. Ama kızların hiç onu duyacağı yoktu. Esmer kız, "Göreceksiniz en güzel manken ben olacağım. Çok para kazanacağım, güzel evlerim, arabalarım olacak," diye hayallerinden söz ederken masal ağacı ona davul bile çalsa duymazdı. Kızıl saçlı kız da, "Ya ben? Ya ben? En ünlü televizyon yıldızı ben olacağım. Tüm dünya beni tanıyacak. Ondan sonra da gelsin paralar, atlar, katlar ve yatlar,"

diyordu sürekli. Sarışın kızın da onlardan kalır yeri yoktu. "Ben de çok büyük bir şarkıcı olacağım. İlginç giysiler, yüksek topuklu çizmeler giyip şarkı söyleyeceğim ve dans edeceğim. Bir yığın hayranım olacak, çok, çok zengin olacağım!" deyip durmaktaydı.

"O halde ne duruyoruz, haydi insanların kalabalık olduğu yerlere gidelim!" dediler hep birlikte ve çabucak oradan uzaklaştılar. O kadar kendileriyle meşguldüler ki, o küçük tepede olağanüstü güzel, kocaman pembe çiçekleri olan bir ağaç olduğunu görememişlerdi. Ağacın çiçeklerinin masallar anlattığını ise duymamışlardı bile.

Pembe masal ağacı, "Tüm evrenin en güzel ağaçlarından biriyim. Bir gezegen için benim gibi bir ağaca sahip olmak büyük bir ayrıcalıktır ama galiba bu dünyada bana yer yok. İnsanlar güzel olanın ne olduğunu unutmuşlar," diye düşünüyordu haklı olarak.

Artık yavaş yavaş umudunu kesmeye başlamıştı. "Masal gezegeninin kraliçesi başarısızlığıma mutlaka çok üzülüyordur," demekteydi şimdi.

Ama ümitsizliğinin böyle yoğun olduğu günlerden birinde, yetimhanenin bodrum katındaki küçük bir pencerenin açıldığını gördü. Merakla oraya bakmaya başladı. Önce küçük bir çocuk yüzü görüldü, sonra da ince kollar ve bir bacak çıktı pencereden. Çocuk, çok geçmeden fazla zorlanmaksızın top gibi

dışarı fırladı. Bu, çok zayıf, minicik, örgü saçları kurdelelerle bağlanmış bir kızdı. Küçük kız koşarak pembe masal ağacına doğru geldi. Ağaç, önceki deneyimleri yüzünden fazla umuda kapılmamıştı. Bu kızın da tepeyi bir kaçış yeri olarak kullandığını sanıyordu. Bu yüzden çocuğun neden geldiğini anlamak için beklemeye karar verdi.

Kız, tepeye ulaştığında heyecanını yenmek için derin bir soluk aldı. Arada bir korku içerisinde yetimhaneye bakıyor, kaçtığının anlaşılıp anlaşılmadığını anlamaya çalışıyordu. Biraz sonra heyecanı geçti ve masal ağacına yaklaştı.

"Ne güzel bir ağaç bu. Pencereden gördüğüm kocaman çiçekleri de gerçekten çok hoş. Keşke her zaman yanında kalabilsem!" dedi. Pembe masal ağacı duyduklarına inanmamıştı.

"Demek bu dünyada da güzel şeyleri görebilen birileri varmış," diye düşündü sevinçle. Kız iyice yanına sokulunca da çiçeklerinden birini sonuna kadar açtı ve en güzel kokusunu saldı. Küçük kız duyduğu koku ve çiçeğin güzelliği ile çok mutlu olmuştu.

"İyi ki gelmişim buraya!" diyordu masal ağacının çiçeğini severek. Ağaç, onun kendisi için geldiğinden şimdi emin olmuştu. Küçük kızın sevip okşadığı çiçeğiyle yavaş yavaş bir masal anlatmaya koyuldu; "Bir zamanlar büyük bir derenin kenarındaki bir evde yaşlı bir nine ve torunu yaşarmış.

Dereden balık avlar, ormandan topladıkları mantar ve meyvaları yiyerek yaşarlarmış. Bir gün..."

Küçük kız duyduklarına inanamıyordu. "Ne kadar hoş! Bu ağaç konuşuyor, hem de masal anlatıyor!" diye sevinçle ellerini çırpıttı. Pembe masal ağacı da, kraliçesinin isteğini yerine getirdiğine memnun, masalını anlatmayı sürdürdü. Kız, o gün birçok masal dinledikten sonra geldiği bodrum katı penceresinden yetimhaneye döndü.

Masal ağacı artık her gün küçük kızın pencereden atlamasını bekliyor, en güzel kokularını saçarak ona değişik masallar anlatıyordu. Kız o kadar çok masal öğrenmişti ki bunları yetimhanedeki arkadaşlarına anlatmakta gecikmedi. Çocuklar onun bu kadar güzel masalları nasıl öğrendiğini merak ediyorlardı. O da sonunda onları bodrum penceresinden çıkararak masal ağacının olduğu yere götürdü.

"Bütün bu masalları bana bu ağaç anlatıyor," dedi. Çocuklar ona inanamıyorlardı. Gene de merakla masal ağacının etrafını sardılar. Ağaç, bu kadar çok dinleyicisi olduğu için büyük bir sevinç duydu. Hemen bütün çiçeklerini sonuna kadar açıp bu yetim çocukların her birine başka bir masal anlatmaya koyulmakta gecikmedi.

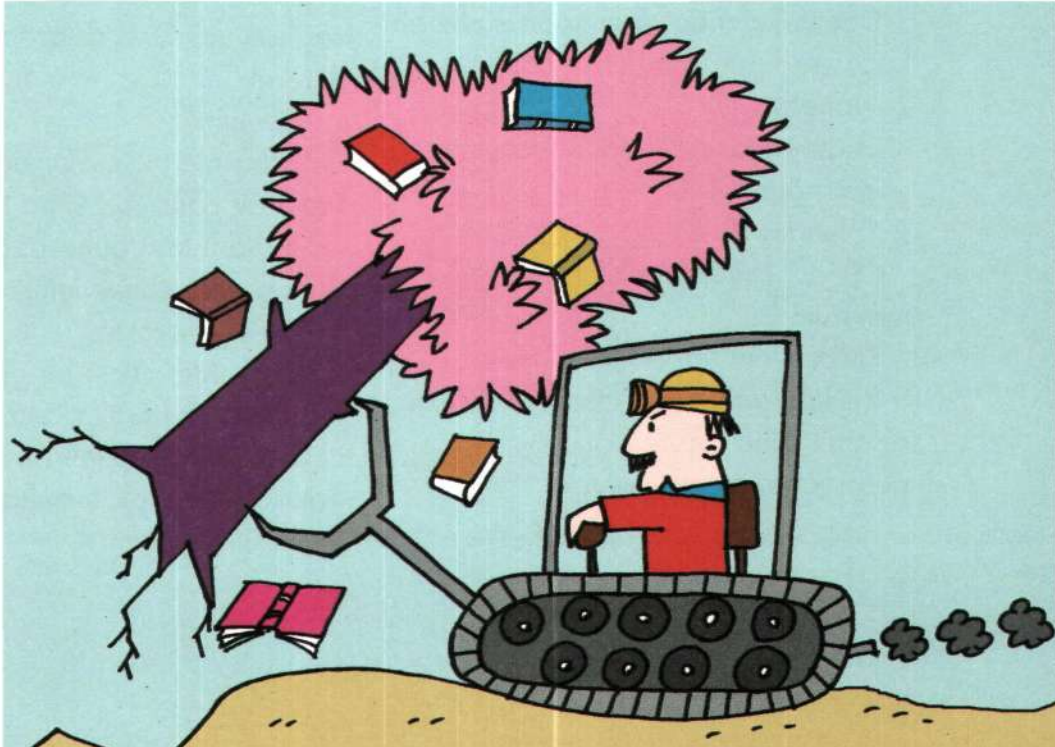
Yetimhane müdürü, çocukların binadan kaçıp pembe bir ağacın etrafında toplandıklarını penceresinden görmüştü. Bunu büyük bir yaramazlık olarak kabul

ettiğinden hemen adamlarını gönderip çocukları yakalattı. Bu arada ağacın bulunduğu tepeye dikkatle bakmaktaydı. "Ben bu tepeyi neden hiç fark etmedim? Oysa buraya kocaman bir gökdelen dikilirse çok iyi olur. Şöyle yirmi otuz katlı bir bina semtimize çok yakışır doğrusu," diye düşündü. Bunun için hiç vakit geçirmemeliydi. Birçok yapı şirketiyle konuştu ve biriyle anlaştı. Sonra da insanlar bir gün, bir yığın makine ve araçla tepeye geldiler. İlk yaptıkları şey de güzelim masal ağacını kökünden koparıp bir kenara fırlatmak oldu. Çocuklar bunu pencereden görünce çok ağladılar. Bodrum katının küçük penceresi çoktan kapatılıp demirlendiğinden ağacın yanına gidemiyorlardı. O gece üzüntü içerisinde uyuduklarında, hepsinin yanaklarında gözlerinde göz yaşı taneleri bulunmaktaydı.

Masal gezegeninin kraliçesi yaşam olan tüm gezegenleri kolayca görebildiğinden olan bitenin hepsini biliyordu. O gece yansı dünyaya gelerek inşaat molozları

içindeki güzel ağacın çiçeklerini tek tek topladı. Bunları yataklarında uyumakta olan çocukların yastıklarına bıraktı ve sonra da çiçeksiz masal ağacını alarak gezegenine döndü.

Çocuklar sabah uyandıklarında yastıklarında gördükleri masal çiçeklerine o kadar sevindiler ki. Üstelik bu çiçekler hâlâ masal anlatabiliyor ve hiç solmuyorlardı. Çünkü yetim çocukların yüzünde kalan gözyaşlarını içmiş olduklarından devamlı taze kalmayı başarmaktaydılar. Ayrıca bu çiçekleri sadece çocuklar görebiliyordu. Onlar da büyüyünceye kadar bu masalları dinlediler ve yaşadıkları süreçte dünyanın gerçek güzelliklerini ona geri vermeye çalıştılar. Bunu da hep masallardan öğrenmişlerdi. Çünkü masallar hep güzel şeyler anlatır.

BilimOyun

Fatih Erdoğan

Yeni açılan eğlence yerine gitmek üzere yola çıktığımızda çok neşeliydik. Acar gideceğimiz yerle ilgili gazetelerden edindiği bilgileri anlatıp duruyor, Ozan ise bu bilgilerle hiç ilgilenmeyip, "Attaaa... Attaaa..." diye bağıırıp duruyordu.

Arabamız bir iki sallanıp durdu. Yol kenarına doğru kaydırıp motor kapağını açtık. Bir arıza vardı ve babalar arızaları gidermeye yarardı. Bu kez babanın da gideremeyeceği bir arızaydı bu.

26

Tamirci geldi. Arıza saatler sonra giderildi ve biz de üzölmüş ve sıkılmış bir halde eğlence yerinde ancak yarım saat kalabildik.

Dönüş yolunda ağzımdan şöyle bir kaçırırverdiğim sözü ise Acar kaçırmadı.

"Kızdıracaklar kendi motorumu yapacağım!"

"Efendim?"

"Şey... Diyordum ki, kendi motorumu..."

"Motor mu yapacaksın?"

Bir kez ağzımdan çıkmış. Geri mi alsam? Ama nasıl? Konuyu değıştirmeye çalışıyorum.

"Sizin de karnınız acıktı mı?"

"Evet acıktı. Motor mu dedin?"

"Yoksa hamburger mi yesek?"

Acar'ı zayıf yerinden vurmaya niyetliyim. Hamburgeri duyunca unuttur mu?

"Hamburger yemek iyi fikir."

"Öyle mi?"

"Evet. Hem hamburger yerken sen de bana nasıl motor yapabileceğini anlatırsın."

Kurtuluş yok. Diyorum ki:

"Şey... Motor nedir ki? Motor, yani hareket üreten bir araç."

"Bir araç nasıl oluyor da kendi kendine hareket ediyor ki?"

"Kendi kendine hareket etmiyor aslında. Hareket etmesini biz sağlıyoruz. Ona dışardan bir şeyler vererek."

"Benzin!"

"Benzinle bir motor benzin yakarak çalışıyor, ama buharlı tren?"

"Buharlı tren buharla çalışıyor. Buharı elde etmek içinse..."

"Ateş yakıyoruz."

"Evet. Ateş. Yani bir enerji kullanıyoruz hareketi elde etmek için."

"Peki sen benzinli bir motor mu yapacaksın, yoksa buharlı mı?"

"Motor mu yapacağım?"

"Evet. Öyle söz vermiştin."

Hem de söz vermişim. Gerçekten söz verip vermediğimi düşünmeye çalışıyorum. Birden aklıma bir çözüm gelir gibi oluyor.

"Bak, benzinli bir motor yapamayız, buharlı da, ama elektrikle çalışan bir motor yapabiliriz belki."

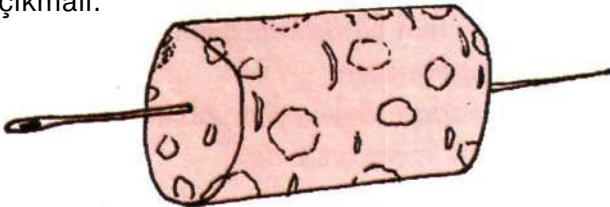
"Haydi hemen yapalım öyleyse," diye yerinde zıplıyor Acar.

Eve ulaştığımızda gerekli malzemenin listesini yazıyoruz:

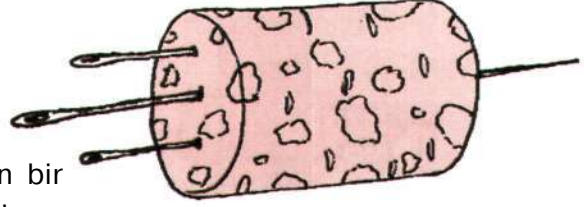
*bir yassı pil
bir şişe mantarı
bir yorgan iğnesi
iki dikiş iğnesi
iki ataş
bir at nalı şeklinde mıknatıs
3 parça 25sm uzunluğunda tekli elektrik teli
2 raptiye*

Sonra ben anlatıyorum Acar yapıyor:

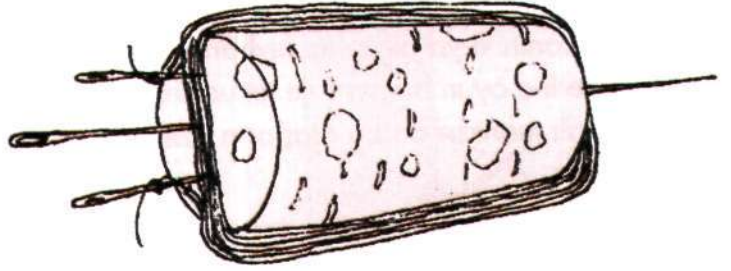
1) Önce şişe mantarını eline alıp tam ortasından yorgan iğnesini sapla. İğnenin ucu mantarın öteki ucundan çıkmalı.

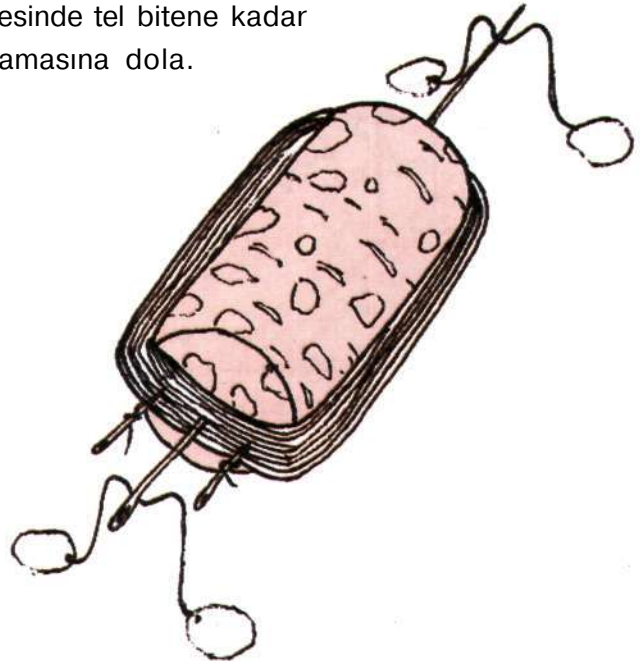
2) Sonra iki dikiş iğnesini de yorgan iğnesinin iki yanına sapla. Bu iğnelerin öteki taraftan çıkmaları gerekmiyor.

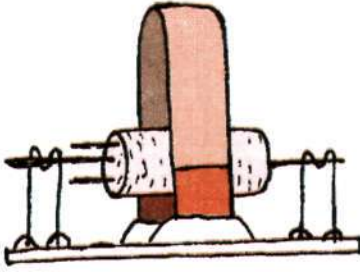

3) Kablonun bir ucundaki plastiği sıyrıp dikiş iğnesinin birine sar.

Sonra da mantarın çevresinde tel bitene kadar boylamasına dola.

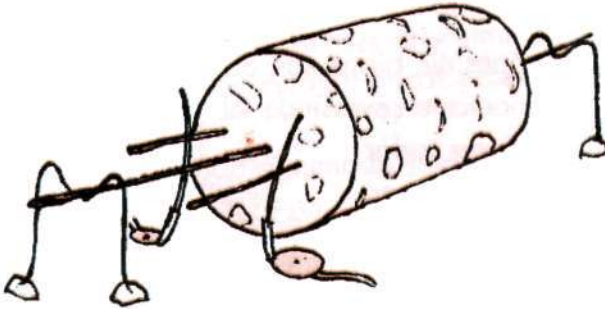

4) Telin öteki ucuna ulaşınca bu uçtaki plastiği de sıyrıp öteki dikiş iğnesine sar.

5) İki ataşı şeklindeki gibi kıvrıp masanın veya bir tahta levhanın üzerine oyun hamuru ile tuttur. Tel sarılı mantarı da bu ataşların üzerine yatır.

6) At nalı şeklindeki mıknatısı mantarı tam ortada bırakacak şekilde yerleştirip oyun hamuru ile sabitleştir.

7) İki elektrik telinin uçlarını sıyr.

Mantarın dikiş iğnelerinin bulunduğu tarafına levhanın üzerine iki raptiye takıp tellerin uçlarını yukarı doğru

uzat. Tellerin sıyrılmış uçları dikiş iğnelerine değmelidir.

8) Tellerin öteki uçlarını da sıyrıp yassı pilin artı ve eksi uçlarına bağla.

Motorumuz bir anda çalışmaya başladı. Acar önce yerinden zıpladı. Ozan katıla katıla gülmeye başlayınca toparlandı.

"Nasıl çalışıyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ben de sana soracaktım."

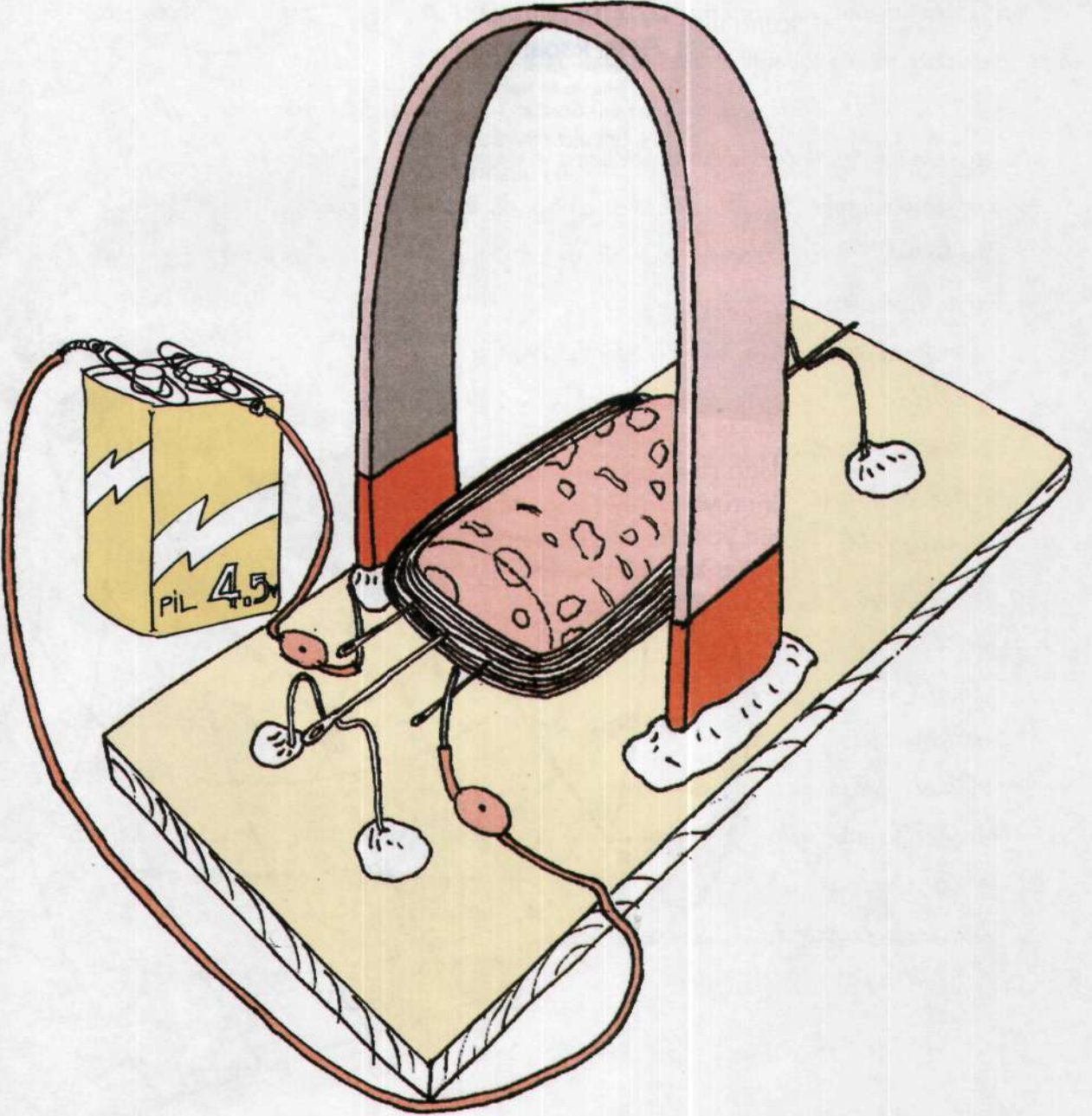
Acar düşünmek için süre istedi. Eminim şu anda ansiklopedi karıştırıyordun Ozan ise motoru çalıştırmaya devam ediyor. Bence pil bitmeden bırakmayacak. Asıl sorun ne biliyor musunuz? Pil bitip de motor durduğunda Ozan yaygarayı koparacak. O zaman motorun neden çalışmadığını ona nasıl anlatacağız? İnanın bir pilin neden bittiğini ve pil bitince pilli oyuncakların çalışamayacağını Ozan'a anlatmak motor yapmaktan daha zor bir şey.

Eğer bunun çözümünü bilen varsa bana yardım etsin.

Unutmadan söyleyeyim. Acar'la yaptığımız motoru siz de yapabilirsiniz, ama bunun için bir büyüğünüz sizinle birlikte olsa iyi olur. Ayrıca at nalı mıknatıs bulmanız güç olabilir. İstanbullu okurlarımız Perşembe pazarında bulabilir, ama

öteki kentlerde nerelerden bulabileceğinizi doğrusu ben de bilmiyorum. Bunun için lütfen büyükleriniz bana kızmasınlar, olur mu?

Bu zorlukları aşıp da motorlarını yapmayı başaran ustalarımız bize nasıl yaptıklarını ve karşılaştığı güçlükleri bir mektupla anlatsın. (Bir fotoğrafınızı da zarfa koymayı sakın unutmayın.)

Aslan ve Fare

Bir gün fare ormanda piti piti dolaşırken önüne koca bir tüy yığını çıktı. Hemen üstüne hopladı. Tüy yığını hareket edince çok şaşırdı. Tabii ki hareket ederdi, çünkü bu tüy yığını kocaman bir aslandı. Uyuyan bir aslan. Tabii fare üstüne sıçrayınca uyanmıştı. "Beni neden uyandırdın?" diye gürledi fareye. "Seni bir lokmada yutayım da gör!" Fare korkuyla ağlamaya başladı:

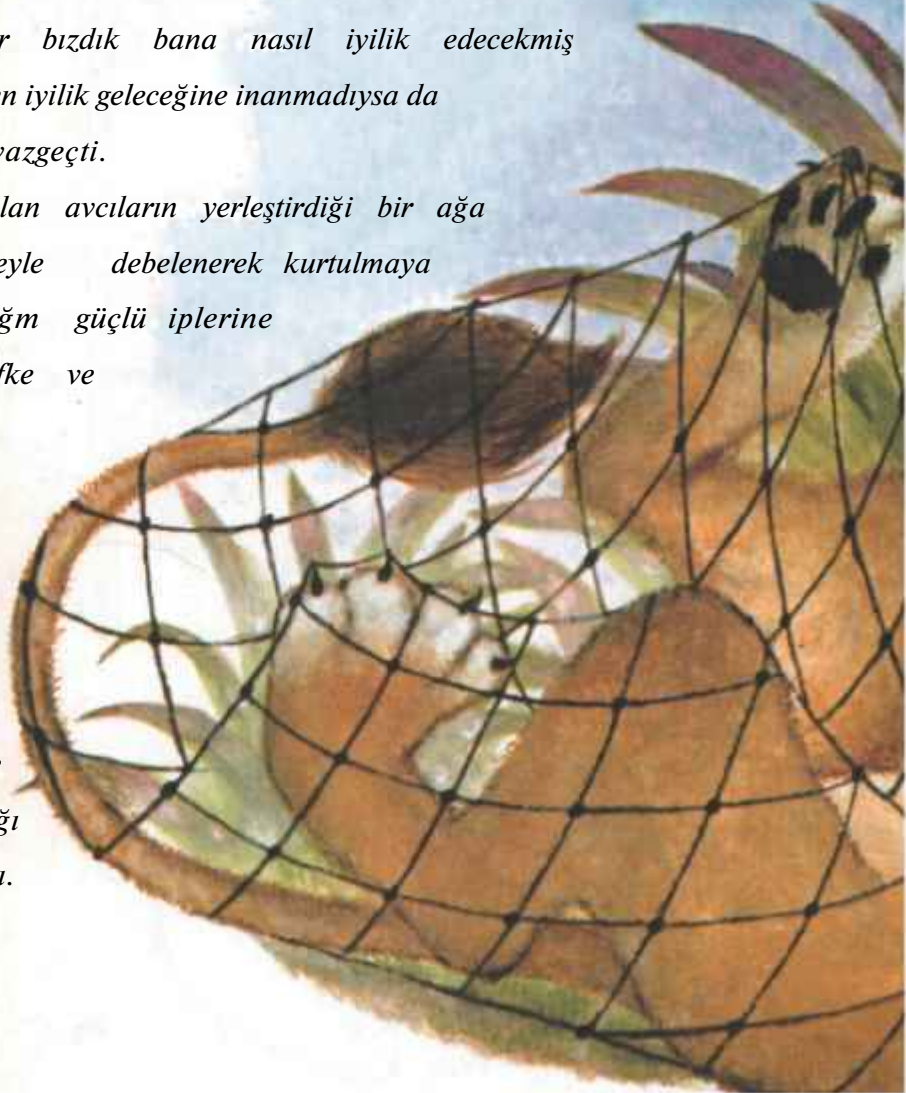
"Ne olur beni yeme! Belki benim de sana bir gün bir iyiliğim dokunur." Aslan kahkahalarla güldü:

"Senin gibi bir bızdık bana nasıl iyilik edecekmiş bakalım!" Bir fareden iyilik geleceğine inanmadıysa da onu yemekten vazgeçti.

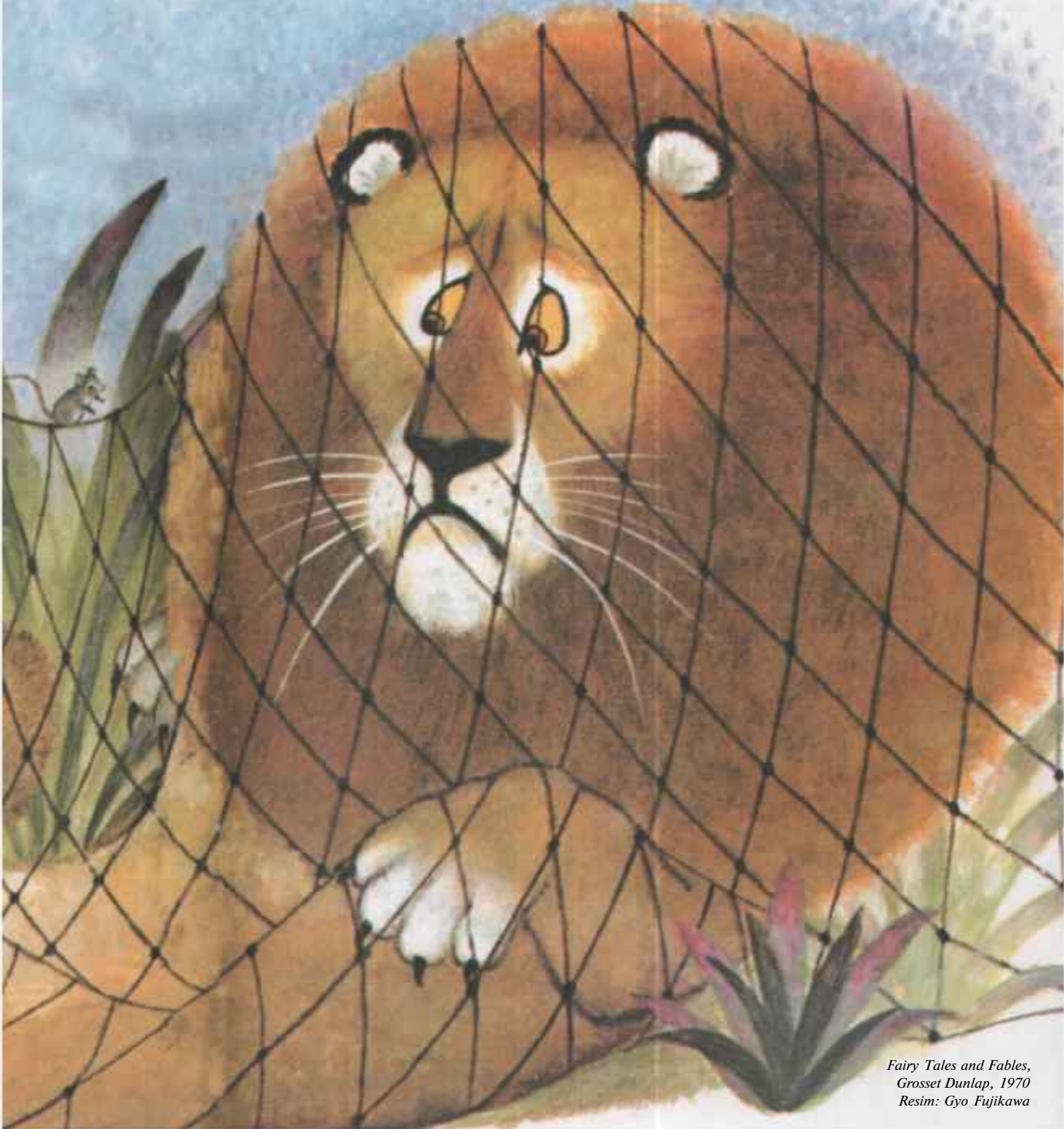
Bir gün aslan avcılarının yerleştirdiği bir ağa yakalandı. Öfkeyle debelenerek kurtulmaya çalıştıysa da ağm güçlü iplerine iyice dolandı. Öfke ve çaresizlikle gürlemeye başladı.

Sesini fare duymuştu.

Hemen geldi ve keskin dişleriyle aslanı, saran ağı kemirip kopardı.

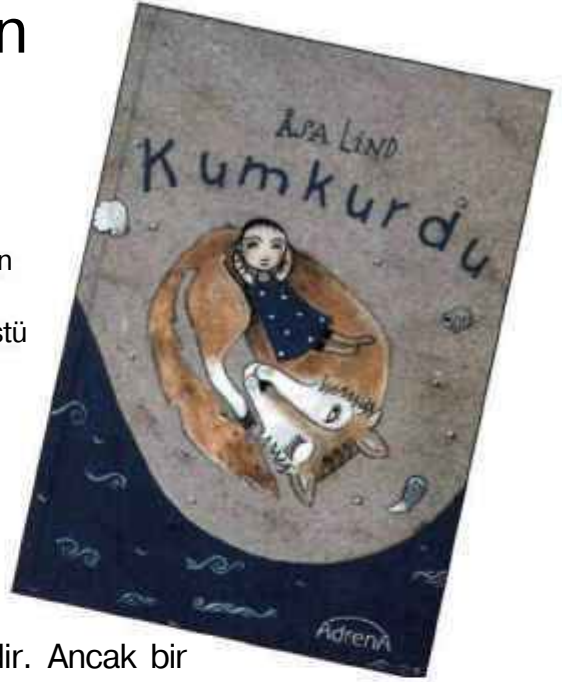
Aslanı ağdan kurtarınca karşısına dikildi ve, "Gördün mü?" dedi, "Bir daha kendinden küçüklere de işinin düşebileceğini öğrenmişsindir umarım"

Keriman Abla'nın Kitap sofrası

Kum kurdu
Yerdeniz Yayınları
Yazan: Åsa Lind
Resimleyen: Kristina Digman
Çeviren: Murat Özsoy
• 123 sayfa • 11 yaş ve üstü
• ISBN 975-8989-00-6

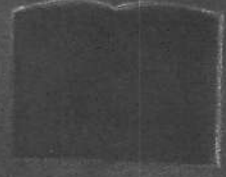

Konu: Zackarina deniz kıyısındaki küçük bir evde anne ve babasıyla yaşayan bir çocuktur. Fazla komşuları yoktur, olanlar da pek yakın sayılmazlar. Bu yüzden Zackarina biraz yalnızlık çekmektedir. Ancak bir gün beklenmedik bir şey olur. Zackarina kumsalda Kumkurdu'yla karşılaşır ve olaylar böylece başlar. Kumkurdu zamanla Zackarina'nın en iyi arkadaşı olur ve Zackarina ondan hayatla, evrenle, doğayla, kendisiyle ve insanlarla ilgili çok şey öğrenir. Üstelik Zackarina ve Kumkurdu'nun maceraları bu kitapla da bitmiyor. İlk kitapla yetinemeyenler için, ki bence yetinemeyeceksiniz, Daha Fazla Kumkurdu, Daha da Fazla Kumkurdu adında iki kitap daha var. Kumkurdu Dizisi, dünyaya,

hayata ve diğer ayrıntılara farklı biçimde bakmamızı sağlayan bir dizi. Anlatımı içten ve okuyucuyu içine alıyor. Ders verici bir üslubu yok, fakat çok şey öğretiyor.

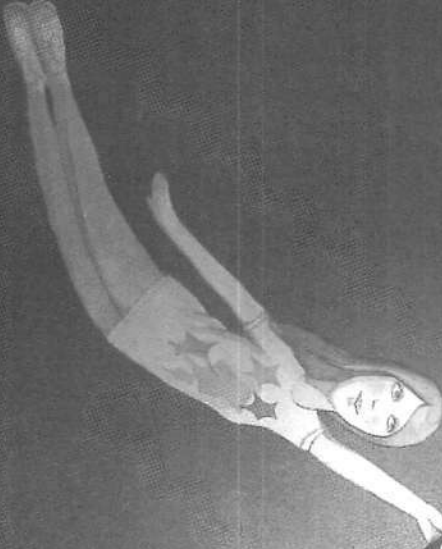

iyi çocuk kitabının adresi

www.binbirkitap.com

özenle seçilmiş...
indirimli...

Çocuklar bu kitapları 20 yıldır okuyor!

mavibulut